

[Helge Larsen.]

hr. K. B. Andersen gerne rejse det spørgsmål til nærmere overvejelse, om det ikke vil være muligt at overføre et beløb af krigsforsikringens overskud til den danske for- eningen Norden, der har gjort en så ene- stående indsats for samarbejdet mellem de nordiske lande.

Med disse bemærkninger skal jeg på det radikale venstres vegne anbefale lovforsla- get til vedtagelse.

Kristian Kristensen: Det tiltaler i hvert fald mig meget nu at få afsluttet denne gamle sag. Det er første gang, jeg er med til at drøfte den her i tinget, men sagen forekommer mig meget væsentlig. Hvis man i det udvalg, som nu nedsættes, kan finde frem til en rimelig og retfærdig anvendelse af disse penge, vil det glæde mig, og jeg vil gerne i udvalget være med til at søge at finde frem til en rimelig ordning.

Med disse ord skal jeg på retsforbundets vegne anbefale det foreliggende lovforslag til en velvillig udvalgsbehandling.

Alfred Jensen: Da vi for nogle år siden behandlede et lovforslag angående anvendelse af de penge, krigsforsikringsforbun- dene havde i overskud, gav den kommuni- stiske gruppe udtryk for, at den mente, pengene skulle tilbagebetales til dem, som havde indbetalt dem. Det blev også dengang hævdet, at dette var forbundet med så store vanskeligheder, at man måtte betragte det som en umulighed at gennemføre det.

Det står os imidlertid ikke klart, at der er ført noget bevis herfor, og jeg forstår af referater, at der ikke dengang i udvalget fremkom noget, som godtgør, at det er umuligt at betale pengene tilbage. Når det er tilfældet, må vi fortsat være af den mening, at man må se at finde frem til en form for en tilbagebetaling til forsik- ringstagerne. Vi er vel klar over, at der kan være vanskeligheder forbundet med at finde frem til alle; det står os klart, at man i nogle tilfælde ikke kan finde den retmæs- sige ejer, og når det er tilfældet, må man naturligvis også vide, hvad man vil gøre med restbeløbet.

Den kommunistiske gruppe gav, sidste gang sagen behandlede, udtryk for, at man mente, de midler, der blev tilovers, burde

bruges til hjælp for besættelsestidens ofre. En hel del af dem, der led under besættelsen, lever fortsat under ret utilfredsstillende kår. Det er fortsat sådan, at skader bryder op hos dem, som har været i koncentrations- lejr eller deltaget i modstandskampen, og der opstår problemer angående disse perso- ners forsorg. Det er derfor rimeligt, at man nu har denne gruppe medborgere for øje.

Jeg hørte med interesse spørgsmålet om de skadelidte fra Maglekildevej omtalt, og jeg forstår, at spørgsmålet vil blive be- handlet i udvalget. Også efter vor opfat- telse bør det indgå i overvejelserne angående pengenes anvendelse.

Det er imidlertid muligt, at der, når lovforslaget engang kommer til anden be- handling, ikke bliver meget at tage stilling til af denne art. Det er muligt, at lovforsla- get stort set har samme affattelse som nu, og derfor er det nødvendigt, at jeg knytter et par bemærkninger til de formål, som regeringen mener pengene bør anvendes til.

Vi har naturligvis ikke noget imod, at samarbejdet her i Norden fremmes, heller ikke at man lægger vægt på det kulturelle samarbejde, men vi føler os ikke overbevist om, at pengene hertil bør tages netop af disse midler. Man kan også spørge, om det er betimeligt at bruge så store beløb til de to nye fonds, der her er tale om. Jeg under- kender ikke den taknemlighedsgæld, vi står i til Sverige, men spørgsmålet er, om den skal tilbagebetales på denne måde.

Jeg hørte også med interesse, at dansk- islandsk fond blev fremdraget, og at det blev sagt, at fundatsen nok måtte ændres noget, så der kunne arbejdes på de mere kulturelle felter. Det leder igen tanken hen på, hvorledes vi kan gøre vor skyldighed over for Island, og jeg tænker på, at det bedste, man kunne gøre, i virkeligheden var at give dem de islandske håndskrifter tilbage. Det vil altså sige, at der findes måder og veje nok til at fremme det kulturelle samarbejde her i Norden; man behøver ikke absolut at bruge de midler, der her er tale om.

Jeg vil endda mene, at når man endelig skal drøfte, hvilke ædle formål pengene kan bruges til, og man ser bort fra for- sikringstagerne selv og besættelsestidens ofre, er der spørgsmålet om ungdommens uddannelse. Hver gang det problem rejses, bliver der udtalt forståelse af, at der skal